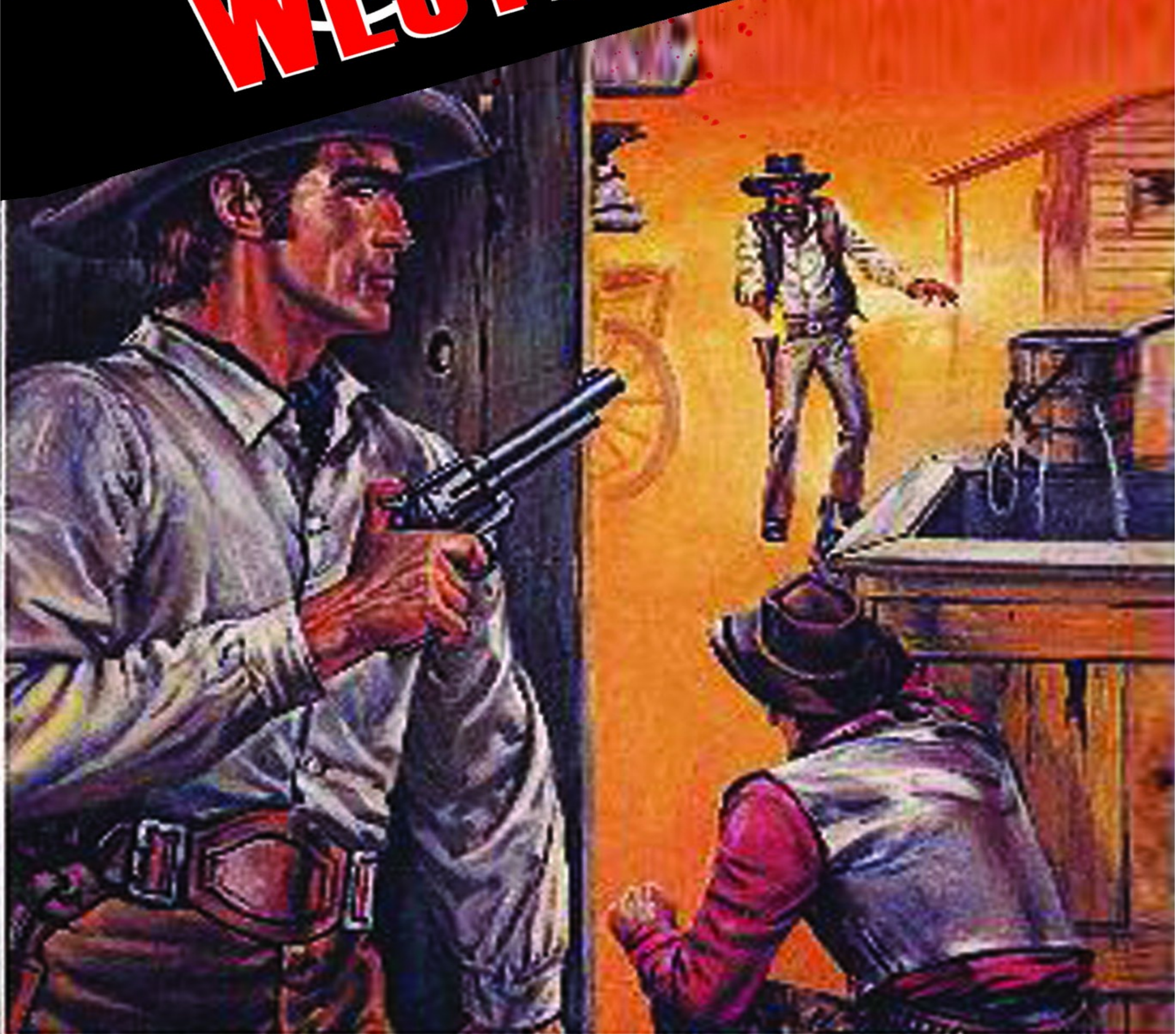
WESTERN

DIME NOVELL

30

O STEA LA ASFINŢIT

de Pete Hacket

NR. 10

PETE HACKETT

MARSHALL LOGAN, O STEA LA ASFINŢIT

TRADUS ŞI REVIZUIT – PETRE ISTRATE – 02.07.2016

REFĂCUT – PETER POTNICGHE – 2016

AVENTURI ALE U.S. MARSHALL BILL LOGAN

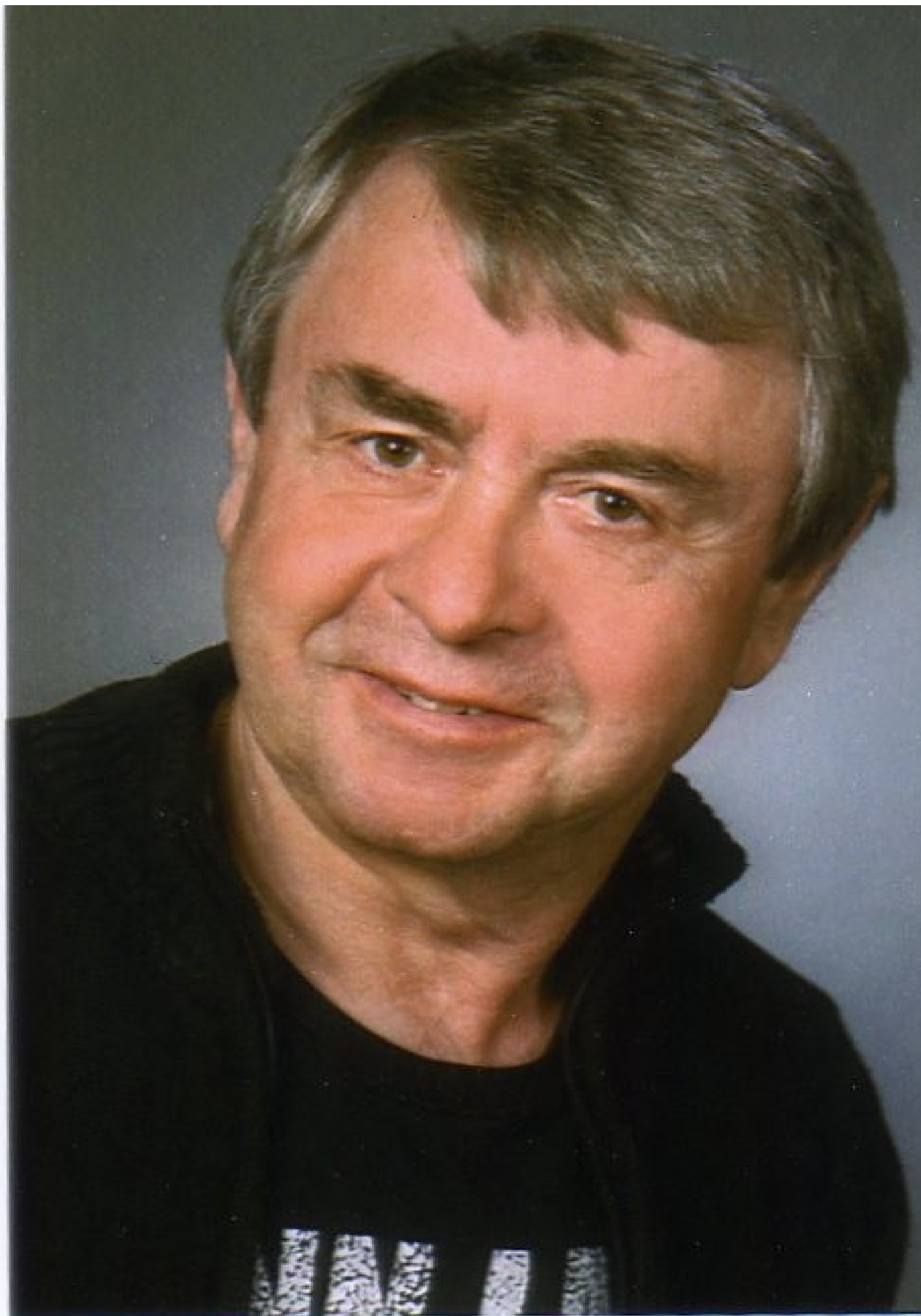
U.S. Marshall Bill Logan – Un serial de romane Western de cel mai bun autor – Pete Hackett! Romane complecte despre un luptător singuratic pentru dreptate.
Citiţi în numărul ACESTA a zecea misiune a renumitului U.S. MARSHALL, BILL LOGAN:

MARSHALL LOGAN, O STEA LA ASFINŢIT

VOLUMUL 10

MARSHALL LOGAN EIN STERN AM ABGRUND

PETE HACKETT

Capitolul I

Mă găseam în apropiere de Jericho la două mile sud de McClellan Creeks iar ţinta mea era oraşul Amarillo. Am descălecat pe malul unui râuşor din zona de nord care-şi vărsa apele şi el undeva în McClellan Creek pentru a-i permite calului meu un minunat armăsar din rasa Grulla, să-şi potolească şi el setea. Ziua fusese caldă şi încă de la bun început îl năpădiseră nenumărate roiuri de musculiţe sâcâitoare pe care zadarnic căutase să le alunge mereu cu lovituri de coadă. N-am stat nici eu degeaba, ci mi-am şters praful şi transpiraţia de pe faţă. Era o după-masă târzie şi soarele mai era încă sus pe cer înspre apus. Până la Amarillo mai aveam de străbătut 50 de mile cea ce însemna că abia peste 24 de ore, târziu după-masa sau chiar înspre seară să pot ajunge în oraş. Veneam dinspre Shamrock, unde avuseseră din nou conflicte între crescătorii de vite şi colonişti.

Îmi reuşise ce-i drept să le aplanez fără vărsare de sânge, dar eram conştient că pacea se instaurase doar la suprafaţă, dar dedesubt, mugea şi fierbea şi era de ajuns un singur moment, un motiv oarecare, ca vulcanul pe marginea căruia stăteam să erupă.

Plecasem din Shamrock, cu o zi în urmă pe la vremea prânzului iar ultima noapte, adică noaptea trecută mi-o petrecusem în aer liber. Eram neras de câteva zile, perii groşi ai bărbii îmi împânziseră faţa, iar nisipul fin al câmpiilor (*staked plains*), mi se insinuase nu numai sub piele dar şi în

gură făcându-mi dinţii să scrâşnească. În plus aveam ochii inflamaţi.

Mă bucuram de pe acum de plăcerea unei băi în Amarillo după ce aş fi ajuns la destinaţie. Apa proaspătă acţionă ca un reviriment asupra pielii. Mi-am uscat faţa cu cravata de la gât după care mi-am făcut căuş palmele, am luat apă şi mi-am clătit gura. Abia apoi am băut pe săturate. Băutura rece mă reanimă în toate privinţele. Chiar în momentul când m-am ridicat în picioare din poziţia aceea îngenuncheată au auzit detunătura unei împuşcături.

Am fost treaz dintr-odată şi simţurile mi-au fost alertate. Am rămas aproape nemişcat la mal cu urechea stângă îndreptată în direcţia din care mi se păruse că răsunase împuşcătura. Eram mai încordat ca niciodată.

Ţinutul în care mă aflam trecea drept nelocuit, cu excepţia micii localităţi Jericho, care a fost întemeiată de un om care se îndrepta înspre vest, şi care se hotărâse să rămână aici pe malul îngust al fluviului McClellan Creeks şi să nu meargă mai departe.

Câteva mile mai departe înspre nord se găseau câteva aşezări ale unor colonişti, dar pământul bun pentru întemeierea unor ferme nu se întindea prea departe până aici în sud. O împuşcătură putea avea mai multe cauze.

Putea ca să vină de la un om care-şi împuşcase un animal pentru cină, sau de la cineva care trăsese asupra unui alt om. Nu era exclus însă ca un om să fie în pericol şi trăsese pentru a i se veni în ajutor. Acum tăcerea şi liniştea se înstăpâni iarăşi peste tot, dar eu nu puteam ignora deloc focul de armă. Puteam pleca de exemplu de la premiza că cineva apelase la ajutor, exact ce spuneam adineauri. Am încălecat şi am pornit-o înspre nord, de unde se auzise detunătura. Arma, Winchesterul meu, o ţineam la oblâncul şeii, gata pentru intervenţie. Eram concentrat, şi-acum privirea mi-am lăsat-o să cutreiere pe ambele părţi ale terenului din faţa mea.

Regiunea era deluroasă iar pe pantele colinelor creştea iarbă până la înălţimea unui stat de om, veneau apoi din loc în loc tufişuri, alternând cu pete mari de nisip şi grohotiş. În partea dreaptă se profila un urcuş până în vârful unui deal mai proeminent şi mi-am propus să-l urc întrucât de-acolo mi se oferea o perspectivă mai generoasă. Armăsarul mă duse

până sus, acolo l-am oprit şi am aruncat o privire de jur împrejur. Înspre nord se întindea o pantă fără copaci însă presărată cu tufişuri, care după vreo 300 de yarzi era şi ea mărginită de coline.

În mijlocul acelei pante am văzut un cal, care era înşeuat, numai că nu se vedea nici un călăreţ. Întrucât iarba acolo era destul de înaltă nu puteam exclude faptul că acel călăreţ să zacă undeva întins la pământ. Mi-am strunit calul înspre consângeanul acestuia dar pregătit pentru orice. Încordarea mi-a slăbit doar în momentul când m-am regăsit la trei lungimi de cal şi am văzut silueta unui om lungit la pământ. Calul nu era decât o iapă osoasă care mă mirosi cu nările vibrând, jucându-şi urechile. Cât despre om, nu, nu era încă un bărbat, poate nu avea nici 17 ani se dovedi a fi un mulatru, în vinele căruia curgea pe jumătate şi sângele unui alb. Am sărit de pe cal şi am alergat înspre tânărul căzut la pământ; lângă acesta era o veche puşcă din marca Sharps. Cu ea trăsese puştiul ăsta împuşcătura care mă mobilizase. Am îngenuncheat lângă tânărul nemişcat care îşi ţinea ochii închişi iar gura pe jumătate deschisă. Încă respira, după ce am stabilit asta mi s-a luat o piatră de pe inimă. Fiindcă stătea pe spate am putut remarca imediat sângele cu care-i era mânjit pieptul.

Acesta începuse să se închege semn că sângerarea încetase. Nu mi-am mai pus întrebarea ce se petrecuse ci m-am străduit să fac tot posibilul pentru a-l salva. Mai întâi m-am dus şi mi-am luat sticla cu apă din coburii şeii, apa turnându-i-o tânărului leşinat printre buzele şi dinţii încleştaţi. O parte din apă îi căzuse, prelingându-i-se pe bărbie. Genele începuseră să-i tremure, după care deschise ochii. Mă privi cu ochii stinşi, de parcă nu ar fi înţeles nimic din ce i se întâmplă, buzele i se mişcară dar nu reuşi să lege nici un cuvânt. I-am dat din nou să bea şi abia apoi am văzut că începe să se anime, revenind puţin câte puţin la viaţă.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat eu după ce i-am luat sticla de la gură.

– Călăreţi, murmură tânărul. Zece sau doisprezece, erau mascaţi. Mama, tata, cei trei fraţi ai mei, toţi morţi. O Dumnezeule, de ce…?

Vocea i se frânse şi începu să plângă.

Amintirile păreau să-l sfâşie. Mi-am luat cuţitul în mână şi i-am tăiat cămaşa. Glontele îi pătrunsese în partea dreaptă a pieptului la vreo două degete deasupra claviculei. Pierduse mult sânge şi împuşcătura pe care o declanşase, o reuşise cu ultimele lui forţe înainte de-a cădea leşinat de pe cal.

– De unde vii? l-am întrebat.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap luptându-se împotriva unui nou acces de leşin care-l cuprinsese.

– Fermă la McClellan Creek, mă numesc Henry Allison.

Amintiri întunecate reveniră la suprafaţă. Cu ceva timp în urmă avusesem prima mea întâlnire la Salt Fork Red River cu KU KLUX KLANU-ul dar de atunci nu mai auzisem nimic despre aceşti călăreţi mascaţi, şi începusem să sper că dispăruseră din Panhandle. Acum speranţele mele mi se disipară ca nişte balonaşe de săpun.

– Spui că este vorba de călăreţi mascaţi. Purtau glugi şi mantale largi?

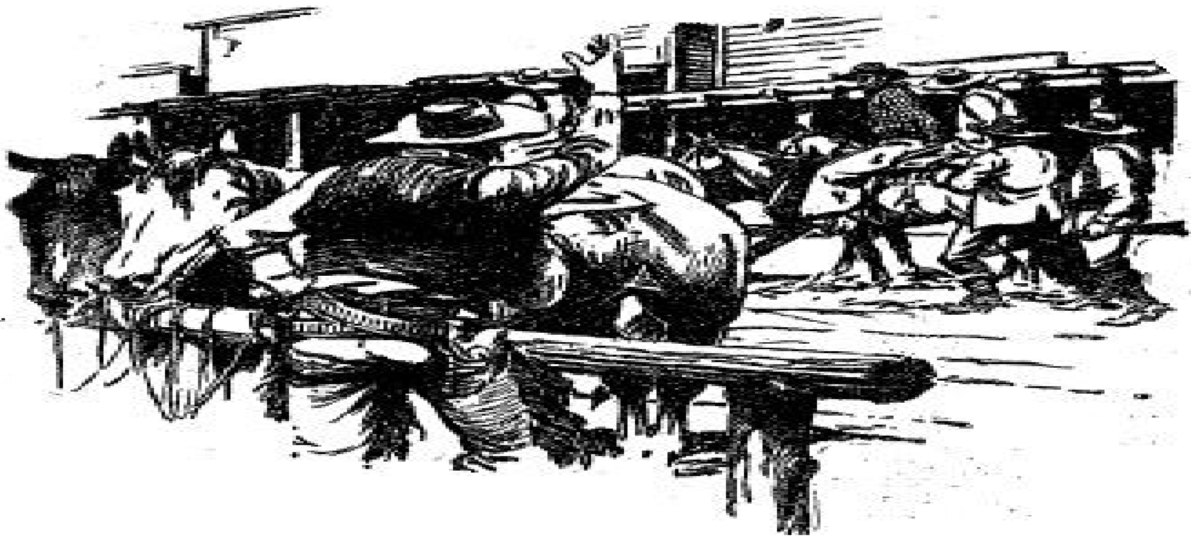
– Da, da. După ce totul se terminase începură să ardă o cruce de lemn. După asta au dat foc casei noastre. Pe mine m-au crezut mort. Într-o zi a fost un U.S. MARSHALL pe la noi…

Slăbiciunea îi învinse puterile băiatului, astfel că ultimele vorbe abia se auzeau ca un murmur nedesluşit. În cele din urmă de-abia îi mai zvâcneau maxilarele. Îi apărură picături de transpiraţie pe frunte, pe buze îi apăru o spumă roşietică, iar în ochi i se oglindea grozăvia trăită pe cuprinsul acelei zile. Am luat nişte bandaje şi o sticluţă cu un dezinfectant din coburii şeii, am curăţat rana, am dezinfectat-o, după care i-am aplicat o compresă şi l-am legat cât de strâns am putut pentru a ţine legătura.

Câteodată pacientul meu începea să geamă. Vorbele acestuia nu-mi ieşeau din cap.

Cu o zi înainte sosise la ferma aceea un U.S. DEPUTY MARSHALL. Nu putea fi decât unul dintre colegii mei care lucra ca şi mine la Curtea Districtuală a Texasului de Nord. Acum trebuia să-i asigur liniştea tânărului Henry Allison, de aceea nu l-am mai chinuit cu întrebări şi ci mi-am tăiat două prăjini dintr-un tufiş apropiat, câteva crengi groase cât braţul, un lassou şi pătura mea din care am confecţionat un soi de targă pe care am înţepenit-o în şeaua calului meu costeliv şi de care l-am putut lega strâns pe Henry Allison.

Tânărul avea nevoie de un doctor şi dacă aveam noroc, atunci găseam pe cineva care să se ocupe mai îndeaproape de rana băiatului împuşcat.

Capitolul II

ÎN JERICHO TRĂIA UN OM CARE înainte cu mulţi ani, în perioada războiului civil, funcţionase ca sanitar. Nu era doctor dar cercetă totuşi rana băiatului, care-şi pierduse din nou cunoştinţa. Omul strâmbă numai sceptic din gură şi spuse:

– Dacă-i extrag glontele, poate moare, dacă n-o fac cu siguranţă nu mai trăieşte.

Nu se arătă prea milos dar îmi era indiferent atâta timp cât făcea tot ceea ce depindea de el pentru a-i salva viaţa lui Henry Allison. L-am transportat pe tânărul mulatru într-o cameră unde exista un singur pat, şi abia după aceea îşi începu veteranul Butch Grey, aşa se numea acesta, încercarea de-a salva viaţa pacientului său.

Acesta îmi spuse:

– Cunosc familia băiatului. Tatăl său este un american alb iar mama sa, o negresă. Mulţi dintre albi n-au mai vrut să aibă de-a face cu Bob Allison numai pentru faptul că se căsătorise cu acea negresă. Era dispreţuit şi de fiecare dată când venea în oraş pentru a cumpăra un lucru sau altul, era batjocorit până şi de copii. Imediat după război familia s-a mutat în Texas, deşi cred că provin din Louisiana. Martha Allison a lucrat acolo ca sclavă pe o plantaţie.

– Călăreţii care au atacat ferma erau mascaţi cu glugi şi mantale, am spus eu.

Butch Grey mă privi şi clipi din ochi.

– Păi în costumaţia asta se îmbracă membrii KU KLUX KLAN-ului, scrâşni el.
Am încuviinţat plecând capul.
– Cu câteva săptămâni înainte în apropiere de Clarendon, au fost atacate câteva ferme, ai căror proprietari erau negri.
– Să însemne asta oare că acest KU KLUX KLAN, mai este activ? întrebă Grey, în timp ce curăţă cu un şervet rana din pieptul tânărului de jur împrejur.
De fapt şi eu îi curăţasem şi îi spălasem rana băiatului dar între timp începuse să sângereze din nou.
– Se pare că aşa stau lucrurile, am răspuns eu. În apropiere de McClellan Creek se găsesc păşunile care aparţin lui GREEN BELT RANCH, (RANCHUL CENTURA VERDE), am adăugat eu. Cum stau relaţiile dintre GREEN BELT şi coloniştii din albia fluviului?
A durat până ce Grey a răspuns. Nu-mi răspunse direct ci doar murmură:
– Vrei să spui că s-ar putea ca în spatele atacului să stea oamenii acestui ranch?
– N-am spus asta, dar au existat vremuri în care cei de la Green Belt le-au făcut probleme grele coloniştilor, am căutat să îndulcesc eu afirmaţia.
– De ceva vreme a fost numit ca administrator la Green Belt, Jacob Shaeffer de către cei din conducerea PCC (PANHANDLE CATTLE COMPANY), mă lămuri Grey. Îl ştiu ca pe un om integru şi nu cred că a mers aşa departe împotriva coloniştilor. Dar nu se ştie niciodată.
– Rănitul vorbea despre un U.S. DEPUTY MARSHALL, care cu o zi înaintea atacului asupra fermei i-a vizitat.
Grey îşi ţuguie buzele:
– Habar nu am. În Jericho, nu a mai fost de luni întregi un şerif federal, purtătorul stelei federale, ca să spun aşa.
– Ok, îl las în grija dumitale pe tânărul rănit, mister Grey. Fă tot ceea ce poţi pentru el. Eu o să mai cercetez în preajma fluviului.
– Personal nu am nimic împotriva negrilor. Sunt oameni ca şi noi atâta doar că au o altă culoare a pielii.
Nu ştiam ce să spun în legătură cu afirmaţia omului, şi am catalogat-o ca un simplu exerciţiu de vorbire.
De aceea am spus:

– Tocmai de aceea plec de la premiza că vei face tot ceea ce-ţi va sta în puteri să-i salvezi viaţa acestui băiat. O să plec călare la fosta fermă a Allison-ilor, dar probabil că nu voi reuşi acolo decât să îngrop câteva cadavre.

Butch Grey nu spuse nimic.

Se făcuse întuneric când am ajuns la locul dezastrului.

O grămadă de cenuşă şi resturi de metal mi se înfăţişă în faţa ochilor, acolo unde fusese odată locuinţa familiei Allison. Totuşi, grajdul, şopronul şi o magazie scăpaseră furiei flăcărilor, ca şi căruţa scundă cu margini subţiri, care fusese puţin trasă de o parte şi probabil flăcările nu reuşiseră să ajungă până la ea.

Din învălmăşeala de grinzi şi scânduri încă nu în întregime mistuite de foc se ridicau din loc în loc dâre de fum. Briza blândă a serii mâna uşoare fragmente de cenuşă în ceea ce fusese odată curtea fermei. Am descălecat şi m-am oprit în faţa unei siluete nemişcate care zăcea chiar în faţa şopronului. La lumina lunii şi a stelelor m-am convins că era vorba de cadavrul unui tânăr nu cu mult mai în vârstă decât Henry Allison. În şopron am găsit cadavrul unui al doilea frate. M-am uitat şi în grajd, dar acesta era gol. Nu am mai găsit alt cadavru şi am ajuns la concluzia că părinţii lui Henry Allison ca şi celălalt frate cel de-al treilea arseseră odată cu locuinţa.

Era un tablou al distrugerii lipsite de sens, o mărturie a aplicării forţei brutale şi fără discernământ, şi mi s-a făcut pielea de găină.

Uşorul scâncet al vântului mi se părea că aduce cu el şoaptele disperate ale celor sacrificaţi, pe care nu eram totuşi capabil să le descifrez. Am campat nu departe lângă un tufiş de lângă malul fluviului. Mii de întrebări au început să mă chinuiască de îndată ce m-am învelit în pătură încercând să adorm. Mai întâi de toate mă muncea întrebarea cu privire la şeriful federal care vizitase ferma Allison înainte cu o zi înainte de producerea atacului fermei.

Din păcate Henry Allison fusese prea slăbit ca să mi-o fi putut spune. Măcar dacă mi l-ar fi descris cât de cât fie şi sumar pe acest şerif. La un moment dat oboseala mă învinse şi am dormit nestânjenit până a doua zi în zori. După un mic dejun sumar, compus din carne uscată pâine tare şi câteva

înghiţituri de apă, după care am fumat o ţigară, am părăsit acest loc al morţii. Voiam să mă ocup de cadavre de-abia după ce mă reîntorceam din vizita proiectată la Green BELT Ranch.

La răsărit mijeau zorii noii zile, care vopseau orizontul într-o culoare galben-pucioasă, în timp ce un cor de păsărele vesteau bucuroase debutul zilei. Da, ţelul meu era GREEN BELT RANCH. Nu-mi aminteam deloc cu plăcere de ei. Întotdeauna acest ranch avea de purtat războaie cu fermierii, cu micile ferme, sau cu noii colonişti care se pripăşiseră lângă SALT FORK RED RIVER sau Mulberry Creek. Cursese mult sânge.

Cei responsabili din conducerea lui GREEN BELT nu se dăduseră îndărăt de la fapte abominabile, cum ar fi crimele. În cele din urmă se făcu ziuă-nămiaza mare şi deja căldura începuse să se simtă. Bolta căpătase o constantă culoare albastră, iar micii norişori prezenţi la început au fost izgoniţi definitiv de pe cer. Nu mi-a venit a crede ochilor când undeva în sud am văzut cum se ridică nori întunecaţi de fum. Mi-am oprit instinctiv armăsarul meu mândru din rasa Grulla, pătruns de bănuieli puternice când am zărit cum norii groşi de fum se prefac vălătuci.

Aceştia, de rău şi piază prevestitori au început să fie mânaţi înspre răsărit de briza stârnită între timp. Era mai mult fum, mult mai mult fum decât acela iscat de un foc de lagăr aprins de nişte călători în mod accidental. Ceva ardea şi încă ceva mare. Am pornit călare într-acolo şi de pe o înălţime m-am putut convinge ce provocase acest fum.

Bănuielile mele instinctive au căpătat brusc contur, prin evidenţa cutremurătoare a priveliştii. Incendiile izbucniseră lângă un râuşor care curgea undeva la nord şi se vărsa în fluviului McClellan. Când şi când se mai înălţau limbi de foc, unde mai ardea o locuinţă, un şopron, una sau două magazii pentru păstrarea cerealelor. Am simţit cum mi se pusese un nod nevăzut în gâtlej, în timp ce mi se accelerau bătăile inimii, iar stomacul parcă îmi fusese întors pe dos.

În cele din urmă mi-am depăşit paralizia, şi neputinţele cauzate de emoţie şi revoltă. Mi-am strunit calul şi am pornit în galop înspre ferma distrusă. Nori de praf se ridicau în urma copitelor bidiviului meu, dar acelaşi lucru l-am constatat şi în curtea fermei căreia i se pusese foc. Sub copitele cailor praful

curţii fusese peste tot răscolit. Grinzi şi scânduri parţial arse alături de alte lucruri mai uşor inflamabile dezvoltaseră un miros penetrant. Mai întâi am zărit un câine mort înaintea cuştii sale, dar deocamdată cadavrele oamenilor nu apăruseră la vedere.

Armăsarul meu începuse să fornăie nervos şi dădea semne de mare nelinişte.

Fermei se părea că i se dăduse foc în cea de-a doua parte a nopţii. Mă întrebam ce se întâmplase cu cei ce locuiau aici. Inima mea începu să bată cu putere la gândul că probabil cadavrele oamenilor se transformaseră în scrum şi cenuşă odată cu ferma, acareturile şi locuinţa însăşi. Mi-am mânat calul încoace şi încolo, am cercetat cu privirea solul, am văzut lucind pe alocuri tuburile goale ale cartuşelor trase, după care am găsit urmele unor roţi de căruţă care duceau undeva înspre apus.

În sufletul meu începu să mijească incredibila speranţă că poate proprietarii fermei izbutiseră să scape cu fuga undeva înspre vest. Simţeam mai multe lucruri la un loc. Pe lângă groază şi stupoare furie şi aşa cum aminteam ceva mai devreme o nesăbuită speranţă. M-am decis să urmăresc unde duceau roţile alea. Prea mare avans nu eram de părere că luaseră. Mi-am mânat calul în galop, dar îi permiteam din când în când să-şi mai încetinească ritmul pentru a nu-l epuiza de tot. După o jumătate de oră am zărit vehiculul rudimentar înaintea mea pe o câmpie. Mi-am alertat încă odată patrupedul, pentru o ultimă zvâcnire, şi după câteva minute am fost la faţa locului. Pe capră stăteau un bărbat bărbos de vrei 35 de ani şi o femeie nu cu mult mai tânără.

În spate erau aşezaţi trei copii, doi băieţei şi o fetiţă, şi nici unul dintre aceştia nu depăşiseră 12 ani după câte am putut eu aprecia. Cu toţii erau albi. Cu toţii prinseră să se uite la mine. Nu mi-au scăpat trăsăturile aspre, împietrite şi amare de pe faţa şi gura femeii. Din ochii acestor oameni pierise întreaga strălucire. Arătau ca nişte fiinţe resemnate pentru care tot ce era în jur demn de-a fi trăit murise. Mi-am înţepenit ambele mâini pe coburii şeii aţintindu-mi privirea asupra bărbatului de pe capră şi am spus:

– Sunt U.S. DEPUTY MARSHALL Bill Logan din Amarillo. În drumul meu înspre ranchul GREEN BELT, am dat de o fermă

arsă şi am luat urma roţilor unei căruţe. Ce s-a întâmplat?

Fermierul ridică numai din umeri.

– Exact nu-ţi pot spune nici eu, marshall. Azi dimineaţă pe când mai dormeam încă, au răsunat deodată, împuşcături. După asta au început să zboare săgeţi aprinse. După puţin timp întreaga fermă era cuprinsă de flăcări. Indivizii care au făcut asta au dispărut cu toţii fără să apucăm măcar să-i vedem la faţă. Mi-am dat toată silinţa ca să dau drumul calului, vacii şi câtorva capre pentru a le salva de la moarte. Colegul dumitale...

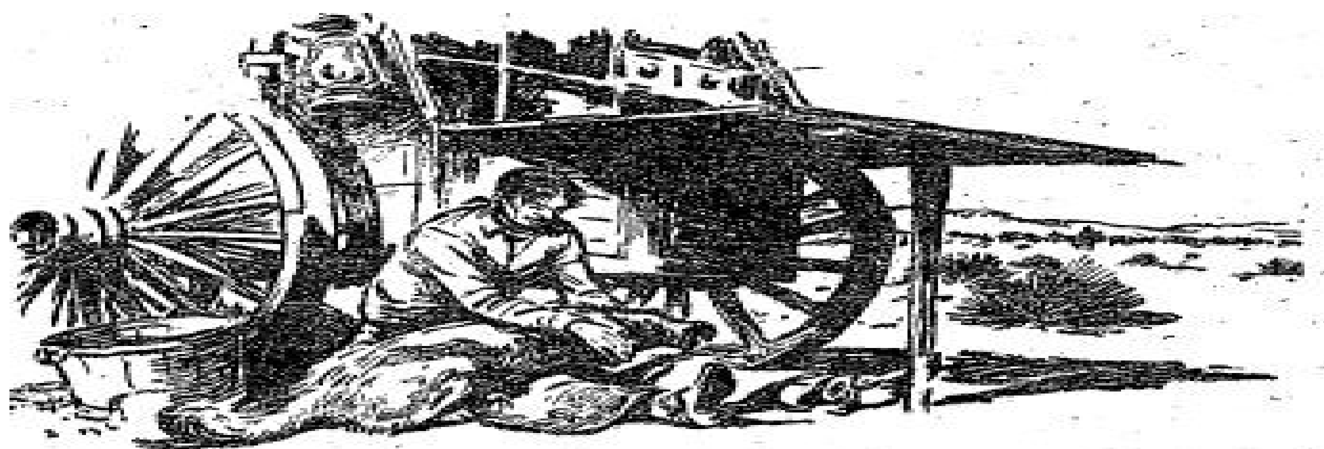
Am avut simţământul de parcă aş fi fost atins cu un cărbune aprins.

– Acel DEPUTY MARSHALL a fost la voi când a fost pus focul?

– Da, adeveri fermierul. Numele său este Tucker, şi-i lipseşte un ochi.

Prin urmare acel Deputy Marshall despre care fusese vorba şi lângă râul McClellan Creek nu era decât ONE EYE JIM TUCKER (cu un singur ochi) care purta cu el un fel de temniţă ambulantă, un vehicul şi acesta tras de cai şi cu care rareori, câteodată îşi ducea arestaţii la Amarillo. Cel mai adesea bandiţii erau găsiţi morţi în mijlocul său de transport fiindcă Jim Tucker nu umbla deloc cu mănuşi cu ei. Era cel mai dur şi mai puţin înclinat de compromisuri, om care călărise vreodată pentru Curtea Districtuală Texas.

Fireşte că imediat mi-am pus întrebarea în ce fel de misiune plecase ONE EYE JIM TUCKER, în această regiune.

Capitolul III

– UNDE ESTE ACUM ŞERIFUL, JIM TUCKER? am întrebat eu.

– Spunea, că are de gând să ia urma făptuitorilor. Ne-a recomandat să mergem şi să-l aşteptăm la Jericho.

– Ştiţi cumva că ieri a fost atacată ferma Allison-ilor? m-am interesat eu.

Am remarcat imediat surprinderea care se zugrăvi pe faţa fermierului.

– Nu. Ferma lor este lângă McClellan Creek. Dar marshall Tucker ne-a spus că alaltăieri fusese pe la ei.

– Au fost călăreţi mascaţi care-şi trăseseră glugi albe pe cap şi purtau mantale largi. I-au omorât pe toţi cu excepţia unui băiat pe nume Henry Allison.

– Dumnezeule sfinte, îi scăpă femeii care-şi apăsă de groază mâna pe gură.

Groaza începuse să se oglindească întreagă în ochii ei.

– Şi… şi i-au ucis pe…

Coardele vocale n-o mai ajutară şi femeia amuţii în mijlocul propoziţiei. Şi în ce-l priveşte pe bărbat i-a trebuit o vreme până să poată digera groaznica veste. Începu să respire greu şi sacadat, buzele îi tremurau dar nu izbuti şocul să şi-l îmbrace în cuvinte. Cu greu reuşi să-şi revină după care scrâşni:

– Oamenii cu glugi şi mantale largi au omorât acum câteva săptămâni un fermier negru. Am auzit de asta. De asemenea Martha Allison era neagră şi fii ei erau, dar…

Omul voise să spună bastarzi, dar se reţinu în ultima clipă; privirea acestuia rătăci pe undeva, evitându-mă, în timp ce m-am simţit atins dureros de involuntarele cuvinte ale omului.

– Dar noi nu suntem negri! răbufni simpla aserţiune de pe buzele femeii. De ce am fost atacaţi şi tot ceea ce posedam a fost ars?

– Ferma voastră se învecinează cu ferma Green Belt, nu-i aşa? am întrebat eu.

– Da, aşa este, răspunse bărbatul. Dar dinspre partea ranchului Green Belt de luni întregi nu s-a mai auzit de vreo agresiune sau atac al acestora. De o bucată de vreme trăim în bună înţelegere şi avem relaţii corecte de vecinătate.

Am devenit deodată sceptic. Dintr-odată nu mai eram atât de sigur că în vecinătate îşi făcea din nou veacul temuta organizaţie a Ku Klux Klanului. Acţiunile acestei organizaţii se răspândiseră cu iuţeala fulgerului în întregul ţinut, şi se ştia prea bine că toată ura acestora se răsfrângea asupra negrilor şi aşezămintelor lor, dar cu siguranţă mai erau şi alţii care voiau să extragă capital din asta şi faptele lor proprii să le mascheze, punându-le pe seama acestui Ku Klux Klan.

De aici mascarada cu glugile albe şi cu mantalele largi. Dacă aşa stăteau lucrurile era un plan perfid al acestora care se ascundeau în spatele acestei faţade. Oare începuseră din nou cei de la ranchul Green Belt să-şi lărgească graniţele de păşunat, izgonindu-i în felul acesta pe coloniştii case se stabiliseră acolo şi pe fermierii care nu dobândiseră statura lor?

ONE EYE JIM TUCKER cu siguranţă nu fusese trimis degeaba în această regiune.

– Prin urmare nu aţi fost ameninţaţi de către cei de la ranchul Green Belt.

– Nu. Cum spuneam mai devreme…

L-am întrebat cum îl cheamă. Se numea Ned Rooney. Am spus:

– Mergi mai departe la Jericho, mister Rooney. Spune-le acolo că în curtea fermei am găsit două cadavre şi că, probabil prin cenuşa casei mai sunt morţi îngropaţi acolo. Până diseară voi ajunge şi eu în oraş şi după aceea vom vedea ce vom mai întreprinde. Da, era să uit. Încă o întrebare. Se mai găsesc prin preajmă şi alte ferme?

Omul încuviinţă şi-mi oferi câteva nume. M-am întors şi mi-am reluat drumul înspre ranchul Green Belt. Când m-am întors pentru a privi înapoi, am văzut căruţa cu ce mai rămăsese din ferma lui Ned Rooney dispărând după o ridicătură de teren. Mă întrebam pe unde se aţinea în acest moment Jim Tucker, dar nu puteam găsi fireşte răspunsul.

Tucker pornise la drum fără temniţa sa ambulantă. Eram însă sigur că o ascunsese numai pe undeva, fiindcă nu voia să-şi piardă din mobilitate, întrucât în această regiune vehiculul său cu siguranţă doar l-ar fi împiedicat. Soarele se urca din ce în ce mai sus pe cer. Am ajuns la SALT FORK RED RIVER, vrând să urmez cursul fluviului pentru a nimeri la ranch, când de cealaltă partea fluviului dintr-o vâlcea care se iţea dintr-un lanţ de trei coline apăru un călăreţ, la o depărtare de aproape un sfert de milă. Am strunit calul imediat ce-am dat ochii cu acesta. Călăreţul era îmbrăcat în negru, şi parcă stătea lipit de crupa calului său, în timp ce nori de praf se ridicau în aer de sub copitele calului său. Călăreţul părea să-şi biciuiască bidiviul cu unul dintre hăţuri, sporindu-i mereu viteza, în timp ce zgomotul copitelor sale îl percepeam de-abia ca un tunet îndepărtat.

Curentul de aer stârnit de călăreţ în virtutea raidului său făcuse să-i aplece bordura *stetsonului* mult în faţă. Fără să vreau, aproape instinctiv mi-am tras Winchesterul din apărătoare, pregătindu-mi-l gata de acţiune de-a curmezişul crupei armăsarului. Răpăitul copitelor se amplifică şi curând am putut desluşi particularităţi care-mi scăpaseră de la depărtarea în care mă aflam.

Am fost străbătut ca de un curent electric. Nu-mi scăpase acum deloc banda neagră care acoperea unul dintre ochii omului călare. Omul pe care-l văzusem nu era altul decât ONE EYE JIM TUCKER, şi acesta călărea acum de parcă o hoardă de diavoli s-ar fi aflat în spatele său străduindu-se să-l ajungă.

Străbătuse aproape jumătate din câmpie când o jumătate de duzină de călăreţi ieşi la iveală din îmbucătura a două coline. Şi la vederea lor am rămas la un moment dat mut şi paralizat de uimire. Aceştia purtau glugi dintr-un material sau stofă de culoare albă şi mantale cuprinzătoare. De-abia depăşiseră lanţul de coline că şi începuseră în ciuda galopului lor nebunesc să deschidă focul asupra camaradului meu. Din

păcate acesta se găsea în raza de acţiune a acestor minunate carabine din marca Winchester.

În orice moment era posibil ca măcar un glonte din întâmplare să-l azvârle din şea pe călăreţ sau să-i doboare calul. Gândul ăsta mă arse ca şi cu fierul roşu. Mi-am mânat calul în apa fluviului. În mijloc apa îi ajungea până la pântece. Am băgat de seamă că de cealaltă parte a fluviului malul era înalt şi abrupt înţesat de tufişuri astfel încât calul ar fi trebuit să se sprijine solid pe picioarele din spate pentru a reuşi să urce.

Din fericire îi reuşi astfel că la adăpostul unui tufiş am sărit din şea, am legat unul dintre dârlogii mai lungi de o creangă şi am îngenuncheat chiar lângă tufiş. Deşi urmăritorii lui Jim Tucker erau în afara razei de acţiune a Winchesterului meu am deschis dintr-odată focul, strigând:

– Încoace Jim!

Am urlat din răsputeri, străduindu-mă să mă fac auzit în ciuda detunăturilor armelor şi-a răpăitului copitelor.

Poate că ONE EYED JIM TUCKER a crezut că sunt unul dintre urmăritorii săi pentru că trase de dârlogii calului, cârmind înspre dreapta luând-o apoi înspre răsărit.

Mi-am înăbuşit o înjurătură remarcând că şi urmăritorii săi cârmiseră înspre est încercând să-i taie drumul într-un unghi ascuţit. Într-un impuls subit, am sărit în picioare, mi-am dezlegat calul, după care dintr-un salt am fost în şea. Încă nici nu mă înţepenisem cum trebuie acolo, că bidiviul meu o şi zbughi într-un galop devastator care se dezvoltă în intervalul câtorva secunde. M-am aplecat şi am început să trag în ceata sălbatică care era în urmărirea lui Jim Tucker.

În următorul moment trei dintre călăreţii mascaţi se întoarseră din drum îndreptându-se înspre mine. Am tras de dârlogi calului meu cârmind înspre sud. Ţelul meu era lanţul de coline, care înconjurau întreaga câmpie. Iată că soarta îmi hărăzise să mă întâlnesc cu indivizii care pozau în membri ai Ku Klux Klanului dar în realitate erau alţii şi deserveau alte interese. În faţa mea părea că întreaga regiune venea în întâmpinarea mea în zbor. Eram aproape asurzit de răpăitul copitelor. Când m-am uitat îndărăt am văzut trio-ul ucigaş la o depărtare de vreo 200 de yarzi în spatele meu venind de parcă rupeau pământul.

Păreau înspăimântători, animaţi de-o furie şi hotărâre distrugătoare dar nu mă temeam de ei. Îmi ofereau doar şansa de a-i aresta pe unul sau mai mulţi dintre aceşti ucigaşi. Mi-am propus ca măcar pe unul să-l capturez în viaţă. Am înălţat o rugă rapidă şi fierbinte spre cer ca şi Jim Tucker să poată face celor trei bandiţi. Am sărit din şea odată ajuns între coline, privind peste umăr dar nu i-am mai putut zări pe urmăritori.

M-am pitit după un tufiş cu iarbă înaltă în jur. Mi-am legat din nou calul de o creangă solidă a unui arbust după care am alergat ceva mai jos până ce un al doilea tufiş îmi oferi protecţie; zgomotul de copite crescu în intensitate, şi se ridică dinspre coline salutându-mă cu un bubuit ameninţător ieşit ca din iad.

Capitolul IV

ÎN CELE DIN URMĂ CĂLĂREŢII APĂRURĂ ÎN VIZORUL MEU. Am ridicat ţeava Winchesterului şi am ochit cu grijă câteva secunde înainte de-a apăsa pe trăgaci.

Detunătura se rostogoli în adâncime, cel atins îşi ridică ambele braţe în sus, după care se prăbuşi pe spate de pe cal, lovind pământul de câteva ori după care rămase întins pe burtă. Ceilalţi doi călăreţi îşi întoarseră caii, unul dintre patrupezi începu să necheze, ridicându-se pe picioarele de dinapoi, în timp ce copitele acestuia lăsară urme adânci în sol.

Ceilalţi doi săriseră şi ei din şea pornind în poziţie aplecată să caute adăpost în tufişuri. L-am nimerit pe al doilea individ făcându-l să se împleticească înainte de-a ajunge la adăpostul tufişului. Celălalt ajunse însă la adăpost trimiţându-mi o salvă din poziţia sa, acum acoperită. Gloanţele frânseră ramurile şi frunzele tufişului dar crengile dese ale acestuia îmi oferiră suficientă protecţie astfel că am rămas neatins. Răpăitul gloanţelor sale îi aduseră în asemenea panică caii încât o porniseră în galop de-acolo şi nu se mai opriră decât după ce li se epuizaseră suflul. Acum începu să se târască tipul căruia îi împuşcasem mai întâi calul de sub el. Prin urmare glontele meu nu-l ucisese ceea ce nici n-a fost în intenţia mea de altfel, dar se putea întâmpla datorită galopului dezordonat al calului care-l azvârlea în mers de colo până colo.

Cât despre celălalt, alungit lângă tufiş nu mai mişca deloc. L-am luat în colimator pe mascatul care se târa ca o şopârlă uriaşă în jurul arbustului, dar îmi repugna ideea de a-i trânti un al doilea glonte. Doar nu voiam să-l fac fărâme. În cele din urmă dispăru după tufişul unde căutase să se mascheze astfel încât mi-am coborât ţeava carabinei. Deci cu acest individ mai trebuia încă să mă răfuiesc şi prin urmare mai aveam de-a face cu doi indivizi contra mea.

Indivizii nu puteau însă să se arate din dosul tufişurilor unde căutaseră protecţie fără a se expune unui tir mortal din partea mea. Şi reciproca era adevărată, dacă îmi părăseam tufişul care îmi asigura protecţia. Nu dispunem însă de timp până ce vreunul dintre ei îşi pierdea răbdarea şi comitea vreo

greşeală. Ardeam de nerăbdare, care mă apăsa parcă aproape fizic. M-am hotărât să acţionez, am sărit în sus trăgând focuri în tufiş alergând înspre arbustul de care îmi legasem calul, am desfăcut cu o mână dârlogii de pe creangă, am sărit cu iuţeala fulgerului în şea, începând din nou să trag.

În felul ăsta trăgând încontinuu puteam să mă protejez şi am fost răsplătit cu succes. I-am silit astfel pe cei doi adversari să rămână la rândul lor acoperiţi, astfel încât gloanţele lor trase întâmplător nu au reuşit să mă atingă. Întocmai ca un comanş aplecat pe gâtul calului său am dat ocol colinei din câteva salturi ale calului, ieşind din câmpul de tragere al bandiţilor. Experienţa mea de luptă avusese în final câştig de cauză. Mi-am ales o poziţie comodă am coborât în goana calului panta colinei, călărind, după ce am executat un ocol venind în spatele indivizilor. După câţiva paşi în spatele colinelor am descălecat, alergând înspre creasta colinei, am trecut-o aplecat, reuşind să-i văd pe bandiţii care mai erau jos. Le-am auzit vocile dar fireşte că nu am înţeles nimic din ceea ce-şi spuneau. Am început ofensiva, după ce am tras două focuri unul după altul.

Am văzut că unul dintre indivizii care nu fusese atins de gloanţe nefiind rănit, cum se-ntoarse din poziţia sa pitulată. Cel de-al treilea glonte i se înfipse foarte aproape în pământ. Celălalt mascat care fusese rănit de mine, se uită numai peste umăr în direcţia mea. Celălalt pe care glontele meu îl doborâse lângă tufiş mai era întins şi înainte în aceeaşi poziţie.

– Lăsaţi-vă armele să cadă, le-am strigat eu pe un glas de stentor. Fiţi siguri că la cea mai mică falsă mişcare trag. Şi următoarele gloanţe nu vor zbura pe deasupra capetelor voastre numai.

Rănitul îi strigă ceva camaradului său şi se ridică în picioare, lăsă să-i scape arma şi se întoarse înspre mine. Mâinile sale se ridicară încet în sus unde rămaseră în aceeaşi poziţie. Celălalt nu se hotărâse încă ce să facă. Chiar de la depărtarea asta nu-mi scăpă deloc că aştepta să fac cea mai mică greşeală pentru a reacţiona imediat.

– Ei, ce se întâmplă cu tine? am strigat eu împrumutând vocii inflexiuni de oţel.

În următorul moment se ridică în picioare, şi eram pe

punctul de a crede că cedase până la urmă, dar în momentul când arma îi ajunse în dreptul şoldului apăsă pe trăgaci. Am reacţionat instantaneu. M-am lăsat să cad în genunchi m-am rostogolit pe-o parte şi din această poziţie am tras două gloanţe unul după altul în josul pantei.

Individul se roti brusc în jurul axei astfel încât cel de-al doilea glonte se rătăci în sus, înspre boltă, mai făcu trei paşi în spate după care căzu ca o păpuşă marionetă lăsată să cadă de cel care-o mânuia de la distanţă.

Dar şi în individul rănit care ridicase braţele în sus pâlpâi deodată dorinţa de revanşă. Îşi trase carabina înspre sine după care răsună şi împuşcătura sa. După ce trăsesem mă rostogolisem imediat pe-o parte astfel încât nu reuşi să-şi atingă ţinta. Apoi urmă împuşcătura mea şi de-abia se pierdu în depărtare ecoul detunăturii când l-am văzut pe individ prăbuşindu-se.

Ecoul însă fu repetat iar şi iar până se pierdu departe între coline. Praful de puşcă din faţa mea se îndepărtă purtat de vânt. M-am uitat mai multă vreme în jos dar cei doi indivizi nu mai mişcau. În cele din urmă m-am ridicat în picioare fiind cu ochii în patru, şi nelăsând arma din mână. Cu siguranţă acestor tipi le era străin spiritul cavaleresc, erau unşi cu toate alifiile, şi nimic nu le era sfânt. Pentru a-şi salva pielea erau capabili să păşească peste cadavre. Cu arma pregătită pentru a trage şi cu degetul pe trăgaci am coborât panta colinei.

Eram încordat până la cea din urmă fibră a corpului meu. Mai întâi am ajuns în dreptul omului pe care l-am doborât primul, dintre cei doi rămaşi. Cu o smucitură i-am îndepărtat gluga şi am privit în ochii săi zdrobiţi. Cel de-al doilea glonte al meu îl ucisese. Nu-mi lăsase timp să ochesc cu precizie. Încă nu părea să fii depăşit 30 de ani părul îi era de un blond roşcat, iar o mustaţă de aceeaşi culoare îi acoperea întreaga gură.

Un geamăt ajunse acum la urechile mele. Acesta nu veni de la individul care încercase să mă păcălească întorcând sorţii în favoarea sa ci de la individul pe care-l doborâsem de prima oară şi stătuse până acum nemişcat la pământ. Mai întâi m-am deplasat înspre omul care nu fusese pregătit să se predea. Acesta primise glontele meu în piept dar mai trăia. Era chiar conştient deşi pe chipul său se zugrăviseră deja însemnele

morţii.

I-am aruncat gluga pe care i-am smuls-o de pe cap, l-am pipăit trăgându-i de sub pelerină un revolver greu, marca Colt. Şi acest om era tânăr. Privea cu ochii cuprinşi de febră în sus înspre mine, cu respiraţia şuierătoare, pe când pe chipul lui palid muşchii îi tresăriră.

– Spune-mi cum te cheamă, i-am cerut eu.

– Să te ia ciuma şi să te ducă în iad, scrâşni el, răsuflând din greu, şi se vedea de la o poştă că propoziţia asta îl costase multă osteneală.

După ultimele cuvinte se cabră înainte, un val de sânge îi ieşi pe gură căzu apoi pe spate iar capul i se rostogoli pe-o parte. Pe trăsăturile feţei sale se întipărise goliciunea absolută a morţii. Am păşit înspre omul pe care l-am auzit mai întâi gemând, şi i-am tras şi acestuia gluga de pe cap. Acesta era un brunet de vreo 25 de ani şi pe chipul său am putut citi durerile prin care trecea. După ce i-am îndepărtat şi acestuia revolverul ascuns în pelerină i-am spus:

– Amândoi camarazii tăi sunt morţi. Unde eşti rănit?

– În piept. În partea dreaptă arde ca un foc al iadului. Dumnezeule Doamne nu mai pot să suport. Dă-mi revolverul te rog.

– Îmi pare rău, l-am lămurit eu. Am nevoie de tine viu. Va trebui să-mi răspunzi la o serie de întrebări.

M-am îndreptat în direcţia unde îmi lăsasem calul. Între timp mă întrebam dacă-i reuşise şi lui One Eye Jim Tucker să scape nevătămat din încleştarea cu adversarii săi.

Ştiam prea bine că şeriful acesta chior era un luptător minunat, puternic şi încercat cu toate astea o urmă de îndoială persista în conştiinţa mea şi nu putea fi uşor îndepărtată.

Capitolul V

DUPĂ-AMIAZA TÂRZIU AM AJUNS cu rănitul şi cu cele două cadavre în Jericho. Mi-a reuşit să capturez cei trei cai ai bandiţilor, şi în afară de asta să confecţionez o targă în care l-am plasat pe rănit la orizontală. Acesta se găsea încă într-o adâncă stare de inconştienţă.

Caii purtau branduri de care nu auzisem şi nu văzusem până atunci. Asta ar fi putut însemna că bandiţii nu veneau dinspre Green Belt. O concluzie pe care totuşi nu mă grăbeam s-o trag. Locuitorii oraşului se adunară foarte repede pe Main Street de îndată ce am sosit în oraş.

Aceştia murmurau, discutau în şoaptă între ei, şi zumzăitul lor se asemăna roiului dintr-un stup de albine. M-am oprit pe la Butch Grey. Fostul sanitar ieşi afară şi se uită clipind înspre mine adresându-mi-se:

– Văd că ţii neapărat să nu rămân şomer, marshall. Cât despre cei doi care atârnă pe crupele celor doi cai, presupun că nu trebuie să-mi mai bat capul, nu-i aşa?

– Cum îi merge lui Henry Allison? am întrebat eu.

– A trecut de ce-a fost mai rău.

Butch se aplecă înspre individul pe care l-am adus în stare de inconştienţă pe targa provizorie.

– Acestuia nu-i merge prea bine, mormăi el. Glontele i s-a înfipt în piept aproape de inimă, iar eu nu sunt doctor. Cel mai probabil va muri dacă voi încerca să-i scot bucata aceea de plumb.

– Încearcă totuşi, am spus, după care m-am întors înspre cei din jur: Îi cunoaşte cineva pe aceşti oameni?

Câţiva dintre gură-cască prezenţi acolo, scuturară numai capul.

– Să m-ajute cineva să-l duc pe rănitul ăsta înăuntru, strigă Butch Grey.

Câţiva dintre bărbaţii din jur, îl ridicară cu băgare de seamă pe rănit de pe targă şi-l transportară în locuinţa lui Butch Grey unde îl culcară pe o bancă în bucătărie. Acum am avut prilejul s-o văd pentru prima dată pe soţia lui Grey cum se uita îngrozită la rănitul inconştient. Oamenii care ajutaseră pe rănit părăsiră casa, în timp ce Grey i se adresă nevestei.

– Pune o oală cu apă să fiarbă pe cuptor, Mary şi adu-mi prosoape curate.

Abia apoi mi se adresă din nou:

– O să fac tot ceea ce-i posibil, marshall, dar fireşte că nu pot promite nimic.

– Îmi ajunge dacă-l poţi aduce în stare de conştienţă atât cât să-l pot interoga, i-am dat eu de înţeles.

Butch Grey nu mai spuse nimic ci se apucă de treabă. Am părăsit casa după care am însărcinat doi adolescenţi să-i ducă pe cei doi morţi la cimitir, apoi am intrat în *saloon*, pentru a cere să mi se pregătească o masă consistentă. Hangiul se angajă să-mi adăpostească patrupedul în grajdul său, şi-mi oferi chiar o cameră pentru a rămâne pentru o noapte.

Până ce a fost gata mâncarea am băut o bere şi am fumat o ţigară. M-am plasat astfel încât din colţul meu printr-o mică porţiune de geam să pot urmări tot ceea ce se întâmplă pe Main Street. Se adunaseră diferite grupe de cetăţeni care vorbeau despre întâmplările curente.

Deodată am auzit opinteli şi hurducături, după care doi cai apărură în câmpul meu vizual care trăgeau o căruţă pe capra căreia trona ONE EYED JIM TUCKER.

Asta m-a făcut să sar literalmente de pe scaun, am alergat înspre uşă, după aceea pe terasă de unde gesticulând am strigat numele colegului meu. De îndată acesta îşi mână echipajul din direcţia de unde venise chemarea mea. Calul său de călărie îl legase Tucker în spatele căruţei sale. Această căruţă sau să-i spunem mai degrabă, vehicul ambulant, aducea cu o cuşcă, confecţionată jos din lemn dar pereţii din

zăbrele groase de un ţol.

Înăuntru erau bănci din lemn de care atârnau lanţuri prevăzute cu cătuşe. Trei locuri din aceste bănci erau ocupate. La început am crezut că nu văzusem bine. Dar nu, erau trei indivizi încătuşaţi, de fapt după toate aparenţele cealaltă jumătate a duzinii ucigaşe care pornise pe urmele sale, după ce mă amestecasem şi eu în luptă. Cu alte cuvinte se angajase şi el în luptă al cărui rezultat fusese mai puţin sângeros ca al meu, în care doi dintre bandiţi îşi pierduseră viaţa iar unul dintre aceştia era pe punctul de-a o face.

Acum acest ***TUMBLEWEED WAGON***, ceea ce înseamnă un fel de căruţă căptuşită cu ierburi, un gen de Hopa-Mitică, se îndrepta înspre mine, întreaga construcţie a căruţei scârţâind şi gemând groaznic pe cuiele sale, în timp ce roţile cu osiile din fier măcinau praful drumului. În preajma *saloonului*, Tucker trase de dârlogi, caii se opriră iar chiorul, care-mi amintea de un pirat, îşi duse leneş dreapta la bordura *stetsonului* său negru şi mă salută:

– Salut, Logan. Cerul te-a trimis. Fără ajutorul tău probabil că nu mi-ar fi mers prea bine. N-aveam habar că te aţii şi tu aici în regiunea lui McClellan Creek.

Păşisem pe veranda *saloon*-ului şi mă încleştasem, cu amândouă mâinile de balustradă, răspunzându-i:

– Veneam din Shamrock şi mă îndreptam înspre Amarillo. În apropiere de Jericho, am găsit un tânăr rănit. Acesta mi-a povestit de călăreţii mascaţi, care îi atacaseră ferma părinţilor săi. Asta aducea a KU KLUX KLAN. Ipoteza asta era contrazisă de faptul că şi ferma unor albi fusese ştearsă de pe faţa pământului, şi acum mă refer la ferma lui Ned Rooney.

Jim Tucker legă dârlogii echipajului său cabalin de unul dintre stâlpii solizi de afară şi sări din căruţă.

– Mi-e sete şi foame. Să intrăm înăuntru.

După ce ne-am aşezat la o masă rotundă faţă în faţă i-am povestit în amănunt ce ştiam. Povestea mea începu odată cu tânărul Henry Allison pe care l-am adus rănit în oraş şi se sfârşi cu reîntoarcerea mea în Jericho, cu o oră mai devreme. După ce mi-am terminat ce aveam de spus, chiorul începu să povestească cu ce misiune venise el la McClellan Creek. După acesta un călător ce trecuse prin Amarillo lăsase să se înţeleagă că în Panhandle se pornise o ofensivă împotriva

coloniştilor, locuitorilor şi micilor fermieri care nu aparţineau de PCC, PANHANDLE CATTLE COMPANY.

Toată povestea începuse în comitatul Donley unde acum câtva timp avusese un atac al KU KLUX KLANULUI. Motivul era că Panhandle voia să aibă un teritoriu de păşunat mai întins şi nu voia să fie îngrădiri de sârmă ghimpată a coloniştilor şi micilor fermieri, care le împiedicau accesul la fluviile şi râurile din regiune, aşa cum guvernul stipulase în mai 1862, că fermierii aveau dreptul să le ridice.

Afirmaţiile acestui om fuseseră luate foarte în serios de către judecătorul Jerome F. Humphrey care-l trimisese de îndată pe Jim Tucker în regiunea McClellan Creek şi de asemenea la Salt Fork Red River să se intereseze şi să înăbuşe în faşă orice fărădelege a PCC contra coloniştilor. Şeriful federal cel cu un ochi îmi relată lupta pe care o dusese mai apoi cu cei trei mascaţi care nu fusese chiar o luptă; după ce acest trio se văzuse în bătaia Winchesterului şerifului se predaseră de îndată.

– Cine era omul care a adus vestea asta la Amarillo? m-am interesat eu.

– După ce a depus mărturie în faţa judecătorului am auzit că a părăsit imediat oraşul, răspunse Jim Tucker, ridicând din umeri. Se pare că era destul de beat când auzise totul într-o speluncă oarecare, de intenţiile celor de la PCC. De unde ştia totul nu-ţi ştiu spune, dar judecătorul nu putea să ignore vestea după ce se ştia în toată regiunea Panhandle atitudinea celor din Companie împotriva micilor fermieri şi noilor colonişti.

– Să vorbim cu cei trei indivizi pe care i-ai încarcerat în cuşca aceea, am spus eu.

În acelaşi moment apăru hangiul cu mâncarea mea.

– Vreau şi eu o porţie se pronunţă Jim Tucker înghiţind în gol.

După aceea se întoarse înspre mine şi-mi spuse:

– După ce-mi voi potoli foamea, îi vom lua la refec pe cei trei indivizi. E în regulă?

N-am avut nici o obiecţie de făcut.

Capitolul VI

I-AM PRIVIT PE CEI TREI INDIVIZI ÎN OCHI şi n-am văzut decât brutalitate, lipsă de scrupule şi josnicie. Se uitau la noi cu neliniştea specifică celor care nu respectau niciodată nici o lege, veşnic obişnuiţi să fie hăituiţi, dar care ne pândeau cu-o viclenie specifică doar animalelor. Stăteau unul lângă celălalt pe băncile cuştii legaţi cu lanţuri unul de celălalt şi fiecare cu cătuşele sale. Cei trei mai purtau vestmintele potrivit cărora lăsară să se creadă că erau membri ai KU KLUX KLANULUI.

Mi-am aţintit privirea asupra individului din mijloc şi l-am întrebat:

– Spune-mi numele tău.

Nu făcu decât să-şi strâmbe gura şi-mi scuipă în faţa cizmelor. Asta a fost singura sa reacţie.

– Bine, fie după cum vrei, am spus şi m-am întors înspre omul care stătea în stânga.

– Spune-mi cum te cheamă.

Acesta se zgâii la mine, întrebându-mă la rândul său.

– Şi cu ce te alegi tu, dacă ţi-l voi spune?

– Vreau să ştiu cum să te strig dacă vreau să vorbesc cu tine.

– Alege-ţi singur unul.

Răsună o voce:

– Faceţi parte din ticăloşii care ne-au aprins ferma?

M-am întors pe jumătate şi l-am văzut în faţa cuştii pe Ned

Rooney. Mâinile sale stăteau înţepenite pe zăbrelele cuştii. În spatele acestuia se adunaseră acum şi mai mulţi cetăţeni. Chipurile şi privirile tuturor erau pline de mânie şi ameninţătoare.

– De asta sunt convins, se pronunţă Jim Tucker. Călăreau în ceata pe care o urmăream după ce ţi-au distrus ferma. Da, cei trei aparţin acelei bande.

Un om din spate strigă:

– Atunci cu siguranţă au fost părtaşi şi la atacul asupra fermei Allison. Cerule, ăştia sunt criminali cu sânge rece, care trebuie spânzuraţi pe loc.

Acum am luat din nou, eu, cuvântul:

– Dacă au fost printre cei care i-au ucis pe Allisoni, vor fi spânzuraţi cu siguranţă.

M-am întors din nou înspre banditul cu care stătusem de vorbă:

– Numele tău, mister!

– Zi-mi Kelly.

– Foarte bine, Kelly. Pentru cine lucraţi?

– De unde ţi-a venit ideea că lucrăm pentru cineva, veni contra-întrebarea obraznică a banditului care trebuia să aibă undeva înspre 25 de ani.

– Fiindcă o ştiu. Misiunea voastră este să alungaţi pe coloniştii stabiliţi de-a lungul fluviului, aţi fost angajaţi de către PANHANDLE CATTLE COMPANY. Cine este omul de legătură dintre voi şi societatea asta?

– Ce tot îndrugi acolo, scrâşni Kelly printre dinţi. De această societate nu am auzit niciodată? Dar ce, este o infracţiune să-ţi pui o glugă pe cap şi…

– Să răspândeşti frică şi groază, să ucizi bărbaţi şi femei de-a valma şi să le dai foc întregii lor agoniseli? Da, este o infracţiune, şi legea are un răspuns pentru asta.

Maxilarele lui Kelly începură să macine în gol. M-am uitat la Jim Tucker care stătea lângă mine şi i-am spus.

– Ia-i cătuşele Jim. Este mai bine să-i interogăm izolat, unul câte unul.

Şeriful cu un singur ochi nu se lăsă rugat a doua oară.

– Să mergem, i-am spus eu lui Kelly. Şi ai face bine să nu încerci nimic, prietene. Tu Jim rămâi aici şi ai grijă de ceilalţi doi. Pe stradă oamenii sunt dezlănţuiţi şi plini de agresivitate

şi nu vreau ca mulţimea înfuriată să-i smulgă pur şi simplu din cuşcă şi să le facă felul.

– În regulă, replică One Eye Tucker.

L-am dirijat pe Kelly în grajdul cailor care era construit în spatele *saloonului*. Acolo l-am legat cu o cătuşe de marginea ieslei, într-un compartiment gol, am păşit un pas în spate mi-am încrucişat braţele pe piept după care am spus:

– Acum scuip-o afară Kelly. Din însărcinarea cui aţi atacat fermele din regiunea McClellan Creek?

– Nu ştiu.

– Nu te cred. Sunt de părere că aţi fost angajaţi ca o bandă de ucigaşi. Mă rog, mercenari care se pun în slujba căruia oferă mai mult. Cine v-a angajat?

– Chiar nu ştiu. Şeful nostru…

Omul se întrerupse deodată terifiat ca şi cum şi-ar fi dat seama că vorbise prea mult. Am profitat de situaţie.

– Ei vezi? Există un şef. Care este numele său?

Individul îşi strânse buzele până ce nu mai rămăsese decât o linie subţire vânătă şi fără sânge, din gura lui. Se vedea clar că ducea o luptă lăuntrică în sufletul său şi nu se putea hotărî cum este mai bine să procedeze. Nu ştia dacă este în folosul lui să vorbească sau mai degrabă să tacă.

– Pot pune o vorbă pună pe lângă procurorul care îţi va aduce acuzaţii, am încercat să-l ademenesc eu. Dacă cooperezi, cel puţin nu vei sfârşi în spânzurătoare.

Banditul dădu cu greutate aerul pe nări după care spuse:

– Am cuvântul tău, pentru asta?

– Îl ai.

– Numele său este Chris Baker. El şi câţiva dintre oamenii săi au trebuit să fugă din New Mexico, unde se pusese o mare recompensă pe capetele lor. Banda a prădat acolo bănci şi poştalioane, a curs sânge şi au existat morţi. Aici în Texas, Baker a recrutat mai mulţi oameni. Chiar şi eu am făcut parte dintre noii recruţi. Ne găseam în San Angelo când Baker ne aduse vestea că în Panhandle se aşteaptă de la noi să ducem la capăt o misiune. După aceea am pornit cu toţii călare.

– Chris Baker, am repetat ca un ecou acest nume încercând să mi-l întipăresc pentru totdeauna în minte.

Kelly luă din nou cuvântul spunându-mi:

– Baker are 45 de ani. După război a făcut parte din banda

Quantrill. Când această unitate de partizani a fost dizolvată a părăsit şi el organizaţia.

— Şi prin urmare nu ştii cu-adevărat cine v-a angajat pentru misiunea asta?

— Nu. Ni s-a spus că va trebui să atacăm fermele, şi pe fermieri, fie să-i împuşcăm fie să-i alungăm odată pentru totdeauna. Baker a adus pelerinele şi glugile şi le-a împărţit oamenilor. Trebuia să trecem în ochii celor alungaţi ca şi membri ai KU KLUX KLAN-ULUI, care fusese activ în zonă acum o vreme.

— Şi unde vă ascundeţi?

— La NORTH FORK RED RIVER, la confluenţa acestuia cu McClellan Creek. Acolo cresc multe tufişuri şi este şi o veche cabană de vânătoare.

— Şi câţi oameni sunteţi?

— Aproape două duzini.

Auzisem destul.

— În regulă Kelly. Te voi duce îndărăt în cuşcă. Nu e cazul să le spui camarazilor tăi că mi-ai mărturisit ceea ce ştii.

I-am desfăcut cătuşa din iesle, l-am condus pe Kelly afară din grajd, înspre căruţa lui Tucker, şi puţin mai târziu era încătuşat din nou la loc. Individul acela care-mi scuipase la picioare se pronunţă cu ură.

— Dacă ai spus ceva te vei căii amarnic. O să-ţi tragă pielea de pe tine de viu. O să te jupoaie ca pe-un coiot, m-auzi tu?

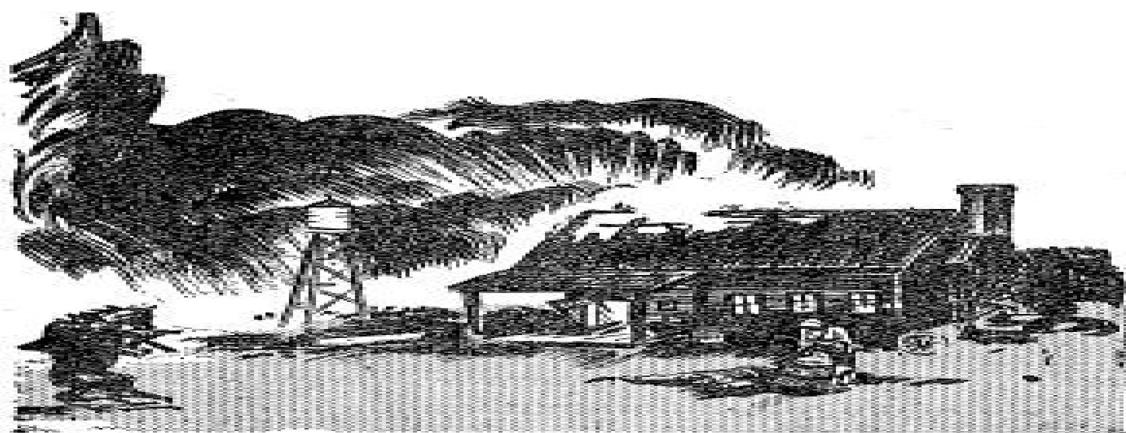
Jim Tucker coborî din căruţă, închise uşa cuştii, după care o mai asigură cu un lacăt nou din fier. Am spus:

— Să părăsim oraşul cu deţinuţii Jim. Auzi murmurul agresiv al cetăţenilor? Dispoziţia oamenilor se poate schimba în orice clipă. În curând vor trece la atac. Urcă-te numai pe capră şi aşteaptă-mă. Vreau numai să-mi aduc calul.

Zece minute mai târziu am fost înapoi purtându-mi armăsarul din rasa Grulla de dârlogi şi după ce l-am legat în ariergarda căruţei, colegul meu mână caii înhămaţi mai departe. Cetăţenii oraşului îşi stăpâniseră până acum mânia şi încă nu fuseseră pregătiţi să escaladeze situaţia recurgând la forţa brutală pentru că dacă ar fi făcut-o eu şi Jim Tucker nu i ne-am mai fi putut împotrivi. Am răsuflat uşurat. În timp ce părăseam oraşul i-am povestit lui Jim Tucker de Chris Baker şi trupa sa de ucigaşi. Tucker a fost de părere:

– Chiar dacă-i extragem pe cei şase prizonieri de-aici, tot mai rămâne mai mult de o duzină din care fiecare este mai mortal decât holera. Nu va fi deloc simplu.

Cuvintele sale mi-au rămas imprimate în auz ca o prevestire de rău şi piază rea.

Capitolul VII

ULTIMELE CUVINTE ALE COLEGULUI MEU ÎMI MAI stăruiau încă în minte. Până la urmă am ajuns la concluzia că ar fi fost sinucidere curată să pornim numai noi doi împotriva aceste bande de ucigaşi gata să tragă de îndată, lipsită complet de inhibiţii. I-am împărtăşit părerile mele lui ONE EYE JIM TUCKER, dar acesta nu fu de acord să luăm întăriri din Amarillo.

A fost de părere:

– Ca să parcurgem cu căruţa asta 50 de mile, avem nevoie de două zile. Până a ne reîntoarce în fruntea unei echipe vor mai trece încă trei zile. Pentru că nu prea cred că-i vom găsi pe colegii noştri din Amarillo, pregătiţi să ne aştepte. Vor fi răspândiţi prin teritoriu şi vor trebui mobilizaţi. Baker şi banda sa de ucigaşi vor face în ţinut o baie de sânge până atunci.

Fireşte că Jim avea dreptate. Cu toate acestea eram muncit de gânduri negre.

Căutam mereu şi mereu o cale de ieşire şi până la urmă mi-a venit o idee.

– Va trebui să ne baricadăm la vreuna dintre fermele de pe albia fluviului McClellan, numite de Ned Rooney, Jim. Cred că bandiţii intenţionează să-l viziteze în curând şi pe vecinul lui Rooney, dacă n-au şi făcut-o deja.

– Mai mult de atât. Va trebui să-i mobilizăm pe fermierii şi coloniştii împreună cu familiile lor într-un singur loc. Vom avea de partea noastră o jumătate de duzină de carabine şi o

să le jucăm un renghi de plumb şi foc, de îndată ce se arată ticăloşii.

Se făcuse întuneric când am ajuns la ferma care se învecina cu cea a lui Rooney.

Numele fermierului era Jesse Bourne.

Acesta avea doi fii mari, şi asta însemna pentru noi două puşti în plus, care trebuiau să ne ajute să câştigăm lupta aceea pe care o aşteptăm şi care putea fi foarte echilibrată. În timp ce Jim Tucker rămase la fermă eu am pornit călare cu cei doi fii ai colonistului, pentru a aduna şi alţi fermieri la micul râu pe albia căruia fusese aşezată ferma lui Bourne.

Se făcuse dimineaţă când toţi se adunaseră până la urmă la ferma mai sus amintită. Coloniştii cu care am vorbit nu voiau la început să-şi părăsească locuinţele şi acareturile proprii. I-am explicat de exemplu vecinului lui Bourne că-şi vor putea clădi ferma din nou dacă banda îi va vizita şi o va arde, în schimb vieţile lor nu vor mai putea fi recuperate. Pe de altă parte trebuiau să fie responsabili în ceea ce privea viaţa femeii şi a celor trei copii ai cuplului, pe care-i primejduia dacă nu părăsea ferma. Deja eram 6 bărbaţi şi trei adolescenţi foarte hotărâţi să lupte, apoi patru femei îndârjite şi 7 copii între 4 şi 13 ani.

Locuinţa lui Bourne era plină de oameni. Noi bărbaţii precum şi cei trei adolescenţi ne-am împărţit prin clădirile fermei. Eu am rămas în locuinţă.

Jim Tucker se baricadase în podul unui şopron printre fân, şi se uita necontenit prin lucarnă. Ceilalţi erau prin grajd şi diferite şoproane. Atmosfera era apăsătoare. Dacă priveam în ochii femeilor şi copiilor citeam în ei prăpastia fricii şi a groazei. Teama aceasta izvora şi din conştienţa faptului că un atac al bandiţilor ar mătura ca o furtună ceea ce clădiseră cu multă muncă şi transpiraţie în ani de zile.

Nici eu nu mă simţeam prea bine în pielea mea. Sigur, oamenii erau hotărâţi să-şi apere familiile şi avutul dar la urma urmei nu erau decât fermieri cu mâinile bătătorite de muncă obişnuiţi cu câmpurile şi ogoarele lor şi prea puţin deprinse cu pistoalele şi carabinele, pentru a putea alunga o bandă de ucigaşi vicleni ca vulpea care le răpea găinile. În orice caz nu erau luptători. De aceea priveam viitorul şi următoarele ore cu destulă reticenţă.

Căruţa-temniţă am ascuns-o într-un şopron al cărui uşă am ferecat-o. De asemenea căruţele uşoare cu care veniseră oamenii le-am ascuns pe malul râului printre tufişuri. Noua zi începuse. Curând rarele soarelui au risipit vălurile înceţoşate ale dimineţii mânându-le în intrândurile dintre coline şi defileuri. O briză uşoară de vânt isca nori minusculi de praf în curtea fermei făcând frunzele tufişurilor să tremure. Aşteptarea asta ne măcina nervii. În ceea ce mă priveşte eram de 24 de ore în picioare şi oboseala o resimţeam până în măduva oaselor.

La anumite intervale părăseam clădirea fermei pentru a-i vizita pe colonişti şi fii lor ascunşi în şoproane şi a le insufla curaj. Pe la mijlocul dimineţii am văzut în sud cum se ridică vălătuci de nori negri în sus. Nu trebuia să-mi spună nimeni că banda lui Baker preluase ofensiva.

Am strigat:

– Vin dinspre sud! Am văzut fum şi dacă nu mă înşel arde ferma lui Swanson.

În spatele meu am perceput aproape imediat un plâns cu sughiţuri şi am bănuit că este vorba de Connie Swanson, tânăra femeie, a căror copii aveau vârsta de 7 ani, şi care acum se aţineau în casă. Mi se rupea inima dar era cruda realitate şi nu aveam cum s-o înfrumuseţez.

Din nou am auzit plânsete şi o voce de femeie care încerca în şoaptă să-l mângâie şi liniştească pe un alt fiu al ei care izbucnise în plâns. Ura mea asupra acestor bandiţi şi mai cu seamă împotriva acestei societăţi de oameni avuţi care pentru a-şi spori bogăţiile şi averea nu se dădeau în lături de la cele mai abominabile fapte, cum ar fi crima şi incendierile, ura aceasta spun, pe care o resimţeam de multă vreme devenise nemăsurată.

– Asta înseamnă că vin din sud şi acele ferme pe care le-au găsit în drumul lor, le-au ars deja, se auzi strigătul unui om care-i trăda încordarea şi emoţia de care era cuprins.

– Şi ferma Bourne va fi ultima pe care-o vor mai vizita! răsună o altă voce. Iadul să-i înghită pe bastarzii ăştia. De-abia aştept să-i am în cătarea ţevii armei mele.

Au răsunat acum strigăte mânioase de pretutindeni.

– Dacă apar aici, va trebui să avem cu toţii mintea limpede. Oameni buni am strigat eu prevenitor. Nu este suficient ca să-

i nimicim pe Chris Baker şi banda sa de ucigaşi. Trebuie să facem mai mult, să aflăm şi numele acelora care i-au aţâţat şi ordonat s-o facă.

– Doar nu vrei ca pe aceşti nenorociţi să-i cruţăm, marshall? strigă unul, pe care l-am recunoscut în persoana lui Jesse Bourne.

Mi se făcu rău. Aceşti fermieri erau atât de încărcaţi de ură şi dorinţă de răzbunare, astfel încât se vor lăsa călăuziţi numai de sentimente imediat ce banditii vor apare în faţa armelor lor.

– Fiecare dintre aceştia îşi va primi dreapta pedeapsă, am spus eu. Vă atenţionez încă odată că va trebui să ascultaţi de ceea ce vă spun eu, sau marshall Tucker, şi doar atunci să deschideţi focul. Altfel primejduim întreaga operaţie.

– Bine marshall! strigă unul. Vom trage atunci când vom primi ordin.

Din nou se înstăpâni tăcerea între noi. Timpul se scurse. Lângă norii mai mici din sud se ridicară acum alţii, mai groşi venind ceva mai la nord. Bandiţii aprinseseră o altă fermă şi-acum luau la rând de pe malul râului toate fermele învecinate. Pentru colonişti era aproape de nesuportat. Mânia era un cuvânt prea uşor, ura fără margini, de neîmpăcat, fără milă şi graţie este ceea ce simţeau cu-adevărat. Ca şi colonişti desţeleniseră pământul cu mâinile goale, au investit ultimul bănuţ pe care-l aveau ca acum totul să se irosească pe altarul lăcomiei câtorva potentaţi care, laşi trăgeau sforile din umbră. Curând începu să ardă şi ce-a de-a treia fermă. Fumul negru întruchipa aici mesajul diavolului un emisar al morţii şi distrugerii.

Iar moartea era personificată în siluetele bandei de ucigaşi, ceva mai mult de o duzină.

Ea, moartea se apropia ca vântul de ferma lui Bourne, sub copitele învolburate ale cailor acestuia, oglindindu-se pe feţele hidoase ale criminalilor stăpâniţi de morbul pieirii şi distrugerii.

Capitolul VIII

CÂND MAI RĂMĂSESE VREO SUTĂ de yarzi depărtare de fermă, primul dintre călăreţi, cel care o luase puţin înaintea celorlalţi ridică braţul în sus, şi îşi opri ceata.

A fost o privelişte care a făcut inimile tuturor coloniştilor adunaţi acolo să bată mai puternic. Câţiva dintre călăreţi purtau glugi şi pelerine, care le făceau nu numai feţele dar şi siluetele de nerecunoscut. Conducătorul acestora se deosebea de ceilalţi printr-o mască de culoare roşie. Ochii scânteietori pândeau prin găurile făcute pentru ochi înspre fermă care părea la fel de părăsită ca şi celelalte trei ferme pe care le întâlniseră, până aici.

Caii bandiţilor mascaţi păşeau destul de neliniştiţi şi-şi vânturau cozile. Unul dintre cai se apucă să necheze puternic, urmat imediat de al doilea. Cu pumni de fier călăreţii îşi siliră bidivii să se liniştească. S-au scurs secunde, pe care oamenii aşezaţi la pândă le percepeau ca ore întregi de încordare maximă. Dinspre partea mascaţilor emana de-a dreptul o profeţie de moarte. Fiecare ştia că nu sunt altceva decât ucigaşi cu sânge rece. Şi totuşi ferma zăcea cufundată în linişte şi pace!

Deodată călăreţul mascat în roşu dădu un ordin scurt, după care-şi lovi calul pe crupă să facă paşi înainte. Îşi smulse Winchesterul din apărătoare şi potrivi patroane în încărcător. Restul bandei îi urmă exemplul. Ceata de mascaţi se apropie de fermă la pas. În ceea ce mă priveşte stăteam în dosul ferestrei deschise de la bucătărie privind afară.

− Aşezaţi-vă cu toţii la podea pe burtă, m-am adresat eu femeilor şi copiilor din încăpere. Nici un zgomot!

Am tras piedica carabinei iar în acea fracţiune de secundă, clinchetul metalic părea să fie un mesaj al iadului în deschiderea unei drame pe care însuşi Satan se apucase s-o dirijeze. Ceata de călăreţi se împărţi în grupe mai mici răspândindu-se printre clădirea principală de locuit a fermei, grajd, şoproane şi magaziile din curte.

Întrucât cele trei ferme le găsiseră părăsite au plecat de la ideea că şi această fermă fusese de curând abandonată, şi în

felul acesta lăsaseră orice măsură de prevedere la o parte. O greşeală fatală aşa cum se va dovedi în următoarele secunde. Copitele cailor stârniră norişori de praf, în aerul cald şi limpede. Chiar în mijlocul curţii se adună din nou ceata diabolică. O voce grohăitoare răsună peste tot.

— Ardeţi tot, până la temelie. După asta mergem la Jericho să-i luăm pe ai noştri. Să dăm foc acestui cuib de mizerii, din patru părţi deodată. Dacă apare cineva doborâţi-l la pământ. Înainte camarazi!

Unul dintre colonişti îşi pierdu nervii şi răbdarea şi deschise focul. Unul dintre mascaţi fu smuls din şea. În curte izbucni un strigăt puternic, bandiţii începură să dea pinteni cailor fiindcă şi-au dat seama pe loc că au căzut într-o cursă. În acel moment uşile şoproanelor grajdului şi magaziilor zburară în lături. Prima salvă a coloniştilor îi aruncară din şea pe vreo 6 bandiţi, o jumătate de duzină. Şi câţiva cai se prăbuşiră la pământ.

Detunăturile se amestecau cu urletele bandiţilor, cu nechezatul cailor astfel încât larma devenise infernală. Bandiţii care se mai menţinuseră în şea au deschis şi ei focul.

Trăgeau nebuneşte fără să ochească cum trebuie, astfel încât fermierilor le-a reuşit să se pună la adăpost, ceea ce de altfel fusese şi intenţia mascaţilor mai degrabă decât să-i rănească sau să-i ucidă. O a doua salvă venită din armele coloniştilor i-a măturat pe unii dintre mascaţi de pe picioare, sau i-au zburat din şea. O parte dintre cai o rupseră la fugă.

Un nor de praf se ridică în curte amestecat cu praf de puşcă. Doi dintre bandiţi încercară să se ridice din nou în picioare iar unul să se târască undeva la adăpost. Gloanţele şfichiuitoare le-au zădărnicit pe veci efortul. Vrăji ăsteia agonizante de mascaţi şi fantome i se puse brusc capăt. Fără a-mi crede ochilor am privit afară. Ceea ce-am văzut mi-a depăşit puterea de înţelegere. Exact ceea ce voiam să nu se întâmple s-a petrecut.

Fermierii şi-au luat legea în mâinile lor dirijaţi de ura lor nemăsurată şi i-au pedepsit fără milă. Aveam presentimentul că stau la marginea unei prăpăstii şi eram pregătit în orice moment să mă prăbuşesc de pe picioare la pământ. Un fior de gheaţă mă străbătu din cap la picioare făcându-mă să mă înfior.

Liniştea care se instalase după ţipetele şi zgomotul de luptă era de-a dreptul apăsătoare. I-am văzut pe fermieri şi fii acestora ieşind din ascunzişurile lor cu o hotărâre sălbatică în priviri, gata să stingă orice urmă de viaţă dacă vreunul dintre bandiţi ar mai fi supravieţuit. Din şopron ieşi acum şi ONE EYE JIM TUCKER.

Am ieşit din transă şi am păşit şi eu afară. Coloniştii nu-mi aruncară nici o privire.

Mă întrebam dacă acest masacru ar fi putut fi evitat dar n-am găsit nici un răspuns probabil că nici nu era. M-am trezit alături de Jim Tucker lângă mascatul cu gluga şi mantia roşie care zăcea întins la pământ. Jim Tucker mă privi cu o expresie ciudată în ochi după care se aplecă şi-i smulse dintr-odată gluga de pe capul acestuia.

La iveală ieşi o faţă bărboasă, cu părul şi barba ce începuseră să încărunţească. Vârsta omului o apreciam la vreo 45 de ani.

– Ăsta ar trebui să fie Chris Baker, se pronunţă colegul meu.

Am dat din cap:

– A fost un măcel, am murmurat eu. Nebunia forţei brute şi acum nu vom mai afla cine a angajat banda asta de ucigaşi.

Lângă mine am auzit glasul unuia dintre bărbaţi. Acesta spunea:

– A fost autoapărare marshall! Am distrus banda şi aş putea spune că am câştigat războiul.

– Nu, am spus eu pe o voce care-mi suna străină până şi mie. N-aţi câştigat războiul ci numai o bătălie. Adevăraţii făptuitori vor lucra mai departe la strategia lor şi vor găsi mereu oameni ca aceştia, am arătat eu cu un gest larg cadavrele care erau împrăştiate în curte. Războiul va continua numai că de dat asta cu mai multă brutalitate şi încă şi mai nemilos.

M-am întors înspre fermieri şi am văzut cât de impresionaţi au rămas.

– Să mergem! m-am adresat eu lui Jim Tucker. Aici nu mai este nimic de făcut pentru noi.

Fără a-l mai învrednici cu privirea pe nici unul dintre fermierii prezenţi am păşit înspre grajd pentru a-mi scoate calul. Nu mai voiam nimic altceva decât să plec. Să plec cât mai departe, de oameni şi de locurile astea…

SFÂRŞIT

TEXAS
Lipscomb
Canadian
Dumas
Lake Meredith NRA
Oklahoma
Arkansas
Pampa
Amarillo
Panhandle-Plains Historical Museum
Canyon
Prairie Dog Town Fork Red
Farwell
Plainview
Childress
Vernon
Wichita Falls
New Mexico
White
Double Mountain Fork Brazos
Wichita
Benjamin
Lubbock
Brazos
Red
Paris
Red
McKinney
Southfork Ranch
Aspermont
Graham
Brownfield
Haskell
Bass Performance Hall
Arlington
Rockwall
Quitman
Linden
Lamesa
Snyder
Dallas
Marshall
Louisiana
Abilene
Breckenridge
Fort Worth
Colorado City
Eastland
Mark Holtz Lake
Dallas World Aquarium
Athens
Tyler
Sabine
Midland
Big Spring
Colorado
Coleman
Hillsboro
Trinity
Henderson
El Paso
Kermit
Guadalupe Mountains NP
Odessa
Chamizal N MEM
Monahans
San Angelo
Brownwood
Goldthwaite
Waco
Nacogdoches
Lufkin
Sierra Blanca
Pecos
Pecos
Brady
Temple
Jasper
Van Horn
Fort Stockton
Eldorado
Killeen
Woodville
Fort Davis NHS
Ozona
Junction
College Station
Texas State Capitol
Lyndon B. Johnson NHP
Alpine
Marfa
Sonora
Taylor
Big Thicket N Pres.
Austin
Conroe
Colorado
Rio Grande
Sanderson
Pecos
Rocksprings
Kerrville
Guadalupe
Minute Maid Park
Beaumont
Houston
Lockhart
Brazos
Amistad NRA
Columbus
Space Center Houston
Big Bend National Park
San Antonio
Hondo
Houston Zoo
Del Rio
Uvalde
Floresville
Galveston
Cathedral of San Fernando
Cuero
Angleton
Nueces
Eagle Pass
Port Lavaca
Tilden
Beeville
Cotulla
Alice
Corpus Christi
MEXICO
Laredo
Kingsville
Padre Island National Seashore
Gulf of Mexico
McAllen
Brownsville
Rio Grande
Palo Alto Battlefield NHP
LEGEND
International Boundary
State Boundary
County Boundary
Interstate Highway
US Federal
Rail Line
River
Waterbody
Vegetation
National Park Service Unit
State Capital
Airport
Major City
Other City
Major Attraction
0 100 Km
0 50 Miles
Copyright © 2015 www.mapsofworld.com
(Updated on 3rd August, 2015)

PETE HACKETT

PETE HACKETT, este numai unul dintre numeroasele pseudonime ale scriitorului german **PETER HABERL**, născut la 2 septembrie 1949 în Weiden. Alte pseudonime ale aceluiaşi autor: John Montana, Everett Jones, Peter Harris, Ken Harris, William Scott, Luis Lavayette, William T. Connor, John Custer, Jerry Cotton, Jack Slade şi Steve Salomo.

A început să scrie westernuri în 1974, publicându-şi prima povestire la editura Marken. De atunci peste 300 de romane western, dintre care 114, pentru seria *Texas Marshall*. A mai scris peste 200 de romane poliţiste, printre care 101, *Jerry Cotton*, şi 42, *Jerry Cotton de buzunar*, din cele peste 3500 de Heften şi Taschenbücher, scrise sub acest generic.

Sub pseudonimul Pete Hackett a scris seria western: *Der Kopfgeldjäger,* adică *Vânătorul de recompense*, precum şi seria *FBI – SPECIAL AGENT, OWEN BURKE.* Mai jos prezentăm câteva din copertele romanelor semnate de acest prolific şi talentat autor.

TOP-
WESTERN
EXPRESS
L.S.RANGER
Sei hart, Jim!
TOP-
WESTERN
EXPRESS
HEISSER SAND
LARRY LASH
TOP-
WESTERN
G.F. UNGER
BIG TRAIL-
BIG MAN

CUPRINS

DIN SERIILE

DIME NOVELL

ÎN CURÂND - NOI AVENTURI

